

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 17 lutego 1959 r.

Nr 15

TREŚĆ:
Poz.:

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ	
60 — z dnia 12 lutego 1959 r. w sprawie zamknięcia sesji Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej	95
UCHWAŁY RADY MINISTRÓW:	
61 — nr 36 z dnia 16 stycznia 1959 r. w sprawie zasad wyrównywania różnic cen, podziału zysku oraz finansowania środków obrotowych państwowych przedsiębiorstw przemysłu terenowego	95
62 — nr 43 z dnia 23 stycznia 1959 r. w sprawie opłat za przemiał gospodarczy zbóż	98
63 — nr 51 z dnia 2 lutego 1959 r. w sprawie zmiany ceny zakupu krajowego tytoniu ze zbiorów 1959 r.	99
ZARZĄDZENIA:	
64 -- nr 17 Prezesa Rady Ministrów z dnia 4 lutego 1959 r. w sprawie trybu postępowania przy uzgadnianiu z urzędami górniczymi zezwoleń na zmianę gospodarczego charakteru nieruchomości, położonej w obrębie obszaru górniczego, oraz na wzniesienie lub przebudowę budowli i urządzeń na takiej nieruchomości	100
65 — Ministra Finansów z dnia 24 stycznia 1959 r. w sprawie trybu rozliczeń różnic budżetowych	101
PISMO OKÓLNE	
66 — Ministra Finansów z dnia 9 lutego 1959 r. w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 13 kwietnia 1957 r. ustalającego zryczałtowany podatek od wynagrodzeń rybaków — członków spółdzielni pracy	102

60

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 12 lutego 1959 r.

w sprawie zamknięcia sesji Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — na podstawie art. 41 ust. 4 regulaminu — postanawia zamknąć IV sesję Sejmu z dniem 12 lutego 1959 r.

Marszałek Sejmu: Cz. Wycech

61

UCHWAŁA Nr 36 RADY MINISTRÓW

z dnia 16 stycznia 1959 r.

w sprawie zasad wyrównywania różnic cen, podziału zysku oraz finansowania środków obrotowych państwowych przedsiębiorstw przemysłu terenowego.

I. Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Uchwała niniejsza dotyczy działających na zasadach rozrachunku gospodarczego państwowych przedsiębiorstw przemysłu terenowego podległych powiatowym, miejskim bądź wojewódzkim radom narodowym, zwanych w dalszym ciągu uchwały przedsiębiorstwami.

2. Za przedsiębiorstwa przemysłu terenowego należy uważać jedno bądź wielozakładowe przedsiębiorstwa nadzorowane przez wojewódzkie zjednoczenia przemysłu terenowego, których działalność polega na:

- 1) wytwarzaniu lub przerobie artykułów rynkowych, zaopatrzeniowych i inwestycyjnych bądź na świadczeniu usług,
- 2) eksploatacji złóż węgla brunatnego, torfu, kruszywa itp.,
- 3) skupie surowców do przerobu w innych przedsiębiorstwach,
- 4) zbywaniu artykułów wytworzonych przez inne przedsiębiorstwa.

3. Uchwała niniejsza dotyczy przedsiębiorstw geologiczno-badawczych, remontowo-budowlanych i laboratoriów ba-

dawczych, jeżeli przedmiotem ich działalności jest w przeważającej mierze wykonywanie usług na rzecz przedsiębiorstw, o których mowa w ust. 2.

4. Upoważnia się Ministra Finansów do rozciągnięcia w porozumieniu z Ministrem Handlu Wewnętrznego przepisów niniejszej uchwały na przedsiębiorstwa przemysłowe nadzorowane przez wojewódzkie zjednoczenia handlu.

II. Wyrównywanie cen.

§ 2. Wojewódzkie komisje cen mogą w granicach swych uprawnień do ustalania cen (opłat) upoważnić przedsiębiorstwa do ich ustalania w porozumieniu z odbiorcą (zleceńdodawcą) na podstawie instrukcji wydanej przez Prezesa Państwowej Komisji Cen.

§ 3. 1. Jeżeli przedsiębiorstwo nie zostało upoważnione do ustalania ceny w trybie przewidzianym w § 2, a ustalona na dany wyrób lub usługę cena nie pokrywa kosztów własnych i 5% zysku — przedsiębiorstwo przed podjęciem produkcji wyrobu lub przystąpieniem do świadczenia usługi powinno uzyskać od właściwego wojewódzkiego zjednoczenia

przemysłu terenowego zobowiązanie do wyrównania różnicy między planowanym kosztem własnym wyrobu lub usługi wraz z 5% zysku a ustaloną ceną.

2. Jeżeli wojewódzkie zjednoczenie przemysłu terenowego odmówi przyjęcia zobowiązania, o którym mowa w ust. 1, przedsiębiorstwo może podjąć produkcję deficytowego wyrobu lub przystąpić do świadczenia deficytowej usługi jedynie wówczas, gdy nie spowoduje to nierentowności całej działalności przedsiębiorstwa.

§ 4. 1. Na pokrycie różnic cen, o których mowa w § 3 ust. 1, właściwe ministerstwa otrzymują z budżetu centralnego środki pieniężne, które przekażą prezydiom wojewódzkich rad narodowych z przeznaczeniem dla wojewódzkich zjednoczeń przemysłu terenowego.

2. Wojewódzkie zjednoczenia przemysłu terenowego mogą zaciągać zobowiązania, o których mowa w § 3 ust. 1, jedynie w granicach środków pieniężnych przyznanych im przez prezydium wojewódzkich rad narodowych.

III. Podział zysku.

§ 5. 1. Zysk przedsiębiorstw dzieli się na:

- 1) wpłatę do budżetu terenowego,
- 2) odpisy na fundusz zakładowy,
- 3) odpisy na fundusz rezerwowy,
- 4) odpisy na fundusz rozwoju.

2. Przed dokonaniem podziału zysk podlega weryfikacji w trybie uchwały nr 332 Rady Ministrów z dnia 16 sierpnia 1957 r. w sprawie badania sprawozdań finansowych przedsiębiorstw działających według zasad rozrachunku gospodarczego (Monitor Polski Nr 73, poz. 438) w drodze ustalenia, w jakim stopniu został on uzyskany:

- 1) w rezultacie wysiłku skierowanego na zwiększenie produkcji, wzbogacenie jej asortymentu i podniesienie jakości oraz efektywne obniżenie kosztów własnych (zysk prawidłowy),
- 2) wskutek zmian cen sprzedawanych wyrobów i taryf świadczonych usług, jak również urzędowych zmian cen zużywanych środków produkcji i taryf usług, wysokości marż, stawek płac, składek na ubezpieczenia państwowe i społeczne, stawek podatkowych, stopy procentowej oraz norm amortyzacji (zysk niezależny od działalności przedsiębiorstw),
- 3) w wyniku niewłaściwej działalności przedsiębiorstwa (zysk nieprawidłowy).

3. Za nieprawidłowy uważa się zysk osiągnięty przez przedsiębiorstwo w sposób naruszający interes społeczny lub obowiązujące przepisy) a mianowicie przez:

- 1) niedotrzymywanie obowiązujących receptur lub technicznych warunków produkcji z uszczerbkiem dla uzasadnionych interesów odbiorców,
- 2) niedokonywanie remontów, powodujące utrzymanie w złym stanie budynków, maszyn i urządzeń lub ich niszczenie,
- 3) niedokonywanie prawidłowych odpisów amortyzacyjnych,
- 4) niedokonywanie planowanych nakładów na bezpieczeństwo i higienę pracy,
- 5) preferowanie produkcji wyrobów wysoko rentownych, przy nieuzasadnionym i z uszczerbkiem dla zaopatrzenia rynku oraz innych przedsiębiorstw zmniejszeniu produkcji wyrobów nisko rentownych określonych w zadaniach planu,

- 6) naruszenie obowiązujących przepisów dotyczących ustalania bądź stosowania cen i taryf,
- 7) nieprawidłowe rozliczenie kosztów.

4. Ministrowie sprawujący nadzór nad właściwymi organami prezydiów wojewódzkich rad narodowych oraz Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości:

- 1) mogą określić inne przypadki poza wymienionymi w ust. 3, w których sposób osiągnięcia zysku przedsiębiorstwa będzie uważany za naruszający interes społeczny;
- 2) polecają sporządzenie wykazów receptur i technicznych warunków produkcji, których niedotrzymywanie powoduje obniżenie jakości wyrobów z istotnym uszczerbkiem dla interesów odbiorców.

5. Zysk niezależny od działalności przedsiębiorstw i nieprawidłowy podlega wpłacie na rachunek właściwych wojewódzkich zjednoczeń przemysłu terenowego i może być wykorzystywany jako fundusz celowy na finansowanie inwestycji zdecentralizowanych w innych przedsiębiorstwach danego zjednoczenia.

6. Szczegółowe zasady i tryb dokonywania wpłat, o których mowa w ust. 5, na fundusz celowy oraz wykorzystania środków funduszu określi Minister Finansów w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami oraz Przewodniczącym Komitetu Drobnej Wytwórczości.

7. Jeżeli urzędowa zmiana cen w istotny sposób zmienia rentowność danej gałęzi produkcji, prezydium właściwych rad narodowych w porozumieniu z prezydium wojewódzkiej rady narodowej mogą zmienić plan finansowy tej gałęzi na dany okres sprawozdawczy z zachowaniem przepisów prawa budżetowego.

§ 6. 1. Przedsiębiorstwa dokonują wpłat z zysku do budżetu według stawek przewidzianych w załączonej tabeli.

2. W wyjątkowych, gospodarczo uzasadnionych przypadkach prezydium wojewódzkich rad narodowych mogą stawki wpłat z zysku do budżetu obniżyć lub podwyższyć, jednakże w takich granicach, aby łączna suma wpłat przedsiębiorstw do budżetu nie była wyższa od kwoty wynikającej z zastosowania tabeli do wszystkich przedsiębiorstw danego województwa.

3. Korekty stawek wpłat z zysku do budżetu, o których mowa w ust. 2, ustalają prezydium wojewódzkich rad narodowych w okresie umożliwiającym ich uwzględnienie przy opracowywaniu planów i budżetów terenowych.

4. W odniesieniu do przedsiębiorstw, w których planowana rentowność przekracza 10% — prezydium wojewódzkich rad narodowych w uzgodnieniu z prezydiami powiatowych (miejskich) rad narodowych mogą ustalić w planach finansowych przedsiębiorstw obowiązek odprowadzania na rzecz jednostkowego budżetu województwa części nadwyżki zysku oprócz należnych wpłat z zysku do budżetu według tabeli w wysokości:

do 10% zysku przy rentowności poniżej 15%,
do 20% zysku przy rentowności ponad 15%.

5. Środki, o których mowa w ust. 4, prezydium wojewódzkich rad narodowych przekazują wojewódzkim zjednoczeniom przemysłu terenowego. Środki te powiększają fundusze celowe zjednoczeń przeznaczone na finansowanie inwestycji zdecentralizowanych.

6. Minister Finansów może w porozumieniu z ministrami sprawującymi nadzór nad właściwymi organami prezydiów wojewódzkich rad narodowych i Przewodniczącym Komitetu

Drobnej Wytwórczości określić kategorie przedsiębiorstw, w stosunku do których stawki wpłat z zysku do budżetu nie będą mogły być przez prezydium wojewódzkich rad narodowych podwyższane bądź obniżane.

§ 7. Zasady i tryb dokonywania odpisów z zysku na fundusz zakładowy ustalają odrębne przepisy.

§ 8. Na fundusz rezerwowy przedsiębiorstwa odpisują część zysku w wysokości ustalonej przez prezydium właściwej rady narodowej, nie przekraczającej jednak 10% planowanego rocznego osobowego funduszu płac przedsiębiorstwa. Z chwilą zakumulowania sumy wynoszącej 10% planowanego rocznego osobowego funduszu płac przedsiębiorstwa odpisy na fundusz rezerwowy ustają. Środki funduszu rezerwowego służą na pokrycie strat przedsiębiorstwa.

§ 9. 1. W przypadku poniesienia przez przedsiębiorstwo straty przekraczającej wysokość posiadanego w danym okresie funduszu rezerwowego — bank zmniejsza wypłatę środków pieniężnych na płace o sumę przekroczenia.

2. W przypadku przewidzianym w ust. 1 brakującą na wypłatę wynagrodzeń sumę przedsiębiorstwo otrzymuje z budżetu właściwej rady narodowej. Otrzymana dotacja podlega wpłacie do budżetu najpóźniej w ciągu 6 miesięcy od daty jej otrzymania. Podejmując decyzję o wypłacie brakującej sumy prezydium rady narodowej powinno jednocześnie podjąć środki w kierunku uzdrowienia gospodarki przedsiębiorstwa bądź zarządzić jego likwidację w przepisany trybie.

3. Przepisy o bankowej kontroli funduszu płac pozostają w mocy.

§ 10. Część zysku pozostająca po dokonaniu wpłat do budżetu oraz odpisów na fundusz zakładowy i fundusz rezerwowy przeznaczają się na fundusz rozwoju przedsiębiorstwa.

IV. Finansowanie środków obrotowych.

§ 11. Wyposażenie w środki obrotowe nowo zorganizowanych przedsiębiorstw, jak również zwiększenie tego wyposażenia w związku z utworzeniem nowych zakładów produkcyjnych lub usługowych, dokonywane jest z budżetów terenowych właściwych rad narodowych.

§ 12. 1. Normatywy środków obrotowych oraz ich wzrost bądź zmniejszenie w ciągu roku ustalają przedsiębiorstwa we własnym zakresie.

2. Przedsiębiorstwa obowiązane są jednak przestrzegać metod normowania środków obrotowych ustalonych przez jednostki nadrzędne.

§ 13. 1. Niedobory środków obrotowych na początek roku oraz wzrost środków obrotowych w ciągu roku podlegają pokryciu z:

- 1) funduszu rozwoju przedsiębiorstwa,
- 2) kredytu bankowego.

2. Nadwyżki środków obrotowych przedsiębiorstwa przeznaczają się na zwiększenie jego funduszu rozwoju.

V. Fundusz rozwoju przedsiębiorstwa.

§ 14. Na fundusz rozwoju przedsiębiorstwa przeznaczają się:

- 1) część zysku zgodnie z § 10 niniejszej uchwały,
- 2) nadwyżki środków obrotowych zgodnie z § 13 ust. 2 niniejszej uchwały.

§ 15. 1. Środki z funduszu rozwoju przedsiębiorstwa przeznaczają się w pierwszej kolejności na uzupełnienie niedoboru bądź wzrost własnych środków obrotowych w granicach normatywów z uwzględnieniem pasywów stałych (w przedsiębiorstwach obrotu towarowego z ograniczeniem normatywu na towary do wysokości 30%). Pozostałe środki z funduszu rozwoju przedsiębiorstwa przeznaczają się na fundusz inwestycyjny gromadzony na odrębnym rachunku bankowym przedsiębiorstwa.

2. Jeżeli środki funduszu inwestycyjnego przedsiębiorstwa przekraczają potrzeby w zakresie finansowania inwestycji zdecentralizowanych, prezydium właściwej rady narodowej lub wojewódzkie zjednoczenie przemysłu terenowego z upoważnienia prezydium właściwej rady narodowej mogą zarządzić zablokowanie części tych środków i wskazać bankowi inne przedsiębiorstwa, którym bank może udzielić kredytu na inwestycje zdecentralizowane pod podkład sum zablokowanych.

§ 16. 1. Jeżeli potrzeby przedsiębiorstwa w zakresie uzupełnienia niedoboru bądź wzrostu własnych środków obrotowych w granicach normatywu wyprzedzają w czasie wygospodarowanie funduszu rozwoju przedsiębiorstwa — bank może udzielić przedsiębiorstwu kredytu podlegającego spłacie z wygospodarowanego następnie funduszu rozwoju przedsiębiorstwa.

2. Bank może udzielić kredytu przedsiębiorstwom obrotu towarowego w granicach 70% normatywu na towary.

§ 17. W przypadkach gdy w przedsiębiorstwie istnieje nadmiar środków obrotowych w ciągu roku powodujący nieprawidłowe gromadzenie zapasów — prezydium właściwej rady narodowej z własnej inicjatywy lub na wniosek banku bądź wojewódzkie zjednoczenie przemysłu terenowego z upoważnienia prezydium właściwej rady narodowej mogą zarządzić zablokowanie części środków obrotowych przedsiębiorstwa na odrębnym oprocentowanym rachunku bankowym na ściśle określony czas, nie dłuższy jednak niż do końca roku.

VI. Przepisy końcowe.

§ 18. Minister Finansów określi szczegółowe zasady i tryb rozliczeń przedsiębiorstw z budżetami terenowymi oraz w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami i Przewodniczącym Komitetu Drobnej Wytwórczości szczegółowe zasady i tryb dokonywania odpisów na fundusze: rezerwowy, rozwoju i inwestycyjny.

§ 19. Traci moc uchwała nr 454 Rady Ministrów z dnia 19 listopada 1957 r. w sprawie zasad wyrównywania różnic cen, podziału zysku oraz finansowania środków obrotowych państwowych przedsiębiorstw przemysłu terenowego (Monitor Polski Nr 91, poz. 538).

§ 20. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1959 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do uchwały nr 36 Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1959 r. (poz. 61).

TABELA WPLAT Z ZYSKU DO BUDŻETU

Procentowy udział nakładów osobowych w kosztach ogółem	% wpląt przy rentowności do 5%
do 10	30
powyżej 10 — 15	28
" 15 — 20	26
" 20 — 25	24
" 25 — 30	22
" 30 — 35	20
" 35 — 40	18
" 40 — 45	16
" 45 — 50	14
" 50 — 55	12
" 55	10

Przy rentowności powyżej 5% wysokość stawki procentowej wpląt do budżetu zwiększa się o różnicę między osiągniętą rentownością a 5% rentownością (z zaokrągleniem do

0,1%). Np. przy rentowności 11,4% i udziale nakładów osobowych w kosztach ogółem 25% — stawka wpląt do budżetu wyniesie 24% plus 6,4%, czyli 30,4%.

62

UCHWAŁA Nr 43 RADY MINISTRÓW

z dnia 23 stycznia 1959 r.

w sprawie opłat za przemiał gospodarczy zbóż.

Na podstawie art. 2 i art. 7 ust. 2 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) oraz w związku z § 2 ust. 1 uchwały nr 406 Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1953 r. w sprawie właściwości organów do ustalania niektórych cen, opłat i stawek taryfowych oraz w sprawie zasad i trybu składania wniosków o ustalenie cen, opłat i stawek taryfowych oraz określenie wytycznych do ich ustalenia (Monitor Polski Nr A-57, poz. 722 wraz z późniejszymi zmianami) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Opłaty za przemiał gospodarczy zbóż pobiera się w naturze lub w gotówce.

§ 2. 1. Opłaty w naturze za przemiał gospodarczy zbóż wynoszą:

a) przy przemiale żyta na mąkę 60%, 70% i 82%	10%
b) " " " " " 98%	7%
c) " " pszenicy na mąkę 50% i 72%	8%
d) " " " " " 98%	5%
e) " " jęczmienia i innych zbóż na mąkę 67%	11%
f) przy przerobieniu jęczmienia na kaszę 46%	11%
g) " " " " " 63%	10%
h) " " gryki na kaszę prażoną	6%
i) " " " " " nie prażoną	5%
j) " " prosa	6%
k) przy śrutowaniu na paszę żyta, jęczmienia, kukurydzy i innych zbóż	4%
l) przy przemiale kukurydzy na śrutę z odciążaniem 20% kaszki	8%

odpowiedniego zboża dostarczanego do przemiału.

2. Opłaty w naturze za przemiał zboża należy pobierać w tym zbożu, które zostało dostarczone do przemiału, z wyjątkiem przypadków określonych w ust. 3.

3. W razie dostarczenia do przemiału gospodarczego zboża pośledniego lub stęchłego opłaty za przemiał pobiera się w zbożu normalnej jakości.

§ 3. Opłaty w gotówce za 100 kg zboża dostarczonego do przemiału gospodarczego wynoszą:

a) przy przemiale żyta na mąkę 60%, 70%, 82%	zł 26
b) " " " " " 98%	" 18
c) " " pszenicy na mąkę 50% i 72%	" 30
d) " " " " " 98%	" 18
e) " " jęczmienia i innych zbóż na mąkę 67%	" 30
f) przy przerobieniu jęczmienia na kaszę 46%	" 35
g) " " " " " 63%	" 30
h) " " gryki na kaszę prażoną	" 35
i) " " " " " nie prażoną	" 30
j) " " prosa na kaszę	" 30
k) przy śrutowaniu na paszę żyta, jęczmienia, kukurydzy i innych zbóż	" 10
l) przy przemiale kukurydzy na śrutę z odciążaniem 20% kaszki	" 30.

§ 4. 1. Opłaty za przemiał zboża zlecony przez jednostki kierowane i nadzorowane przez Centralę Przemysłu Zbożowo-Młynarskiego wolno pobierać tylko w gotówce.

2. Opłaty za przemiał zbóż przyjmowanych z tytułu opłat za wymianę zboża na pieczywo pobierać należy w wysokości określonej w § 3.

3. Jednostki i osoby nie wymienione w ust. 1 mogą uiszczać opłaty za przemiał zbóż według swego wyboru w naturze lub w gotówce.

§ 5. Zezwala się punktom wymiany zboża na produkty przemiału, położonym w promieniu powyżej 7 km od młyna, na pobieranie oprócz opłat ustalonych za przemiał dodatkowych opłat w wysokości 6 zł przy wymianie 100 kg zboża.

§ 6. Jednostki dokonujące gospodarczego przemiału zbóż obowiązane są przekazywać zboża pobrane tytułem opłat w naturze oraz wygosparowane do punktów odbioru zboża.

§ 7. Traci moc uchwała nr 677 Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1956 r. w sprawie opłat za przemiał gospodarczy (Monitor Polski Nr 93, poz. 1037).

§ 8. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Przemysłu Spożywczego i Skupu oraz Państwowej Komisji Cen.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 15 lutego 1959 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz